

PORTANT

PALAMÓS

Primer trimestre del 1937

Consignes

EL parèntesi obligat, que les circumstàncies dels moments en què vivim imposen, fa que la nostra tasca hagi quedat en part paralitzada i que la que continua encara, agrupació endins, estigui completament exempta de tota espectacularitat. No obstant, per acord, del Consell Directiu, continuarem la publicació del nostre BUTLLETÍ d'una manera trimestral per tal de contribuir, dins del nostre camp, a mantenir la normalitat.

* * *

En el mes de Gener proppassat es compliren el tercer aniversari de la fundació del NOSTRE IDEAL CLUB i el primer de l'aparició del seu portantveu, efemèrides que per nosaltres tenen una valor inigualable ja que representen dues fites triomfals en el camí que ens proposarem seguir fins assolir el nostre lema de Cultura i Esport.

Al fer constar aquests aniversaris en el nostre BUTLLETÍ no ens empeny l'afany de recordar-ho als nostres socis, doncs estem segurs que tots hi pensaren, en aquell dia, ans al contrari perquè quedí com a penyora d'homenatge senzill, però eloqüent tal com correspon actualment i fem constar en la primera d'aquestes consignes.

Per la Redacció del "Butlletí"

LLUIS MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

HIMNE AL CLUB

PER MARIA D. FONT

Amb fe i valor, ardidament,
amb il·lusió mirem la vida,
ple nostre cor d'amor fervent,
amb un esguard noble i valent,
amb l'Ideal que ardent ens crida.

Volem pel cos la fortitud,
la gràcia plena, l'harmonia,
i amb un impuls mai abatut
fem a l'esport joliu tribut
ple d'entusiasme i d'alegria.

Per l'esperit volem cultura,
volem esplai i serenor,
també inquietud, també fretura,
el mal sublim que mai es cura
i ens fa anhelar un demà millor

De juvenesa somniosa
és nostre Club un dolç recés,
de perfums bells, talment de rosa,
de vibracions de flor desclosa,
resplendors vius, horitzó encès.

Oh, Nostre Ideal Club preuat!
Plens de daler volem cantar-te
un himne d'alabança al vent llançat
i sempre més volem aimar-te
amb un fervor eternitzat.

Desencís

per **Cinta Carreras**

A la meva bona amiga
Cèlia Esteva

Es desinflen el núvols grisos
pels vidres llisos
del meu finestral.
La claror entra tan somoita,
que em porta
l'ensomni vespral.

En la mitja llum boirosa
s'és fosa
ma inquietut.
S'ha dissolt com per encant,
a l'instant de solitud.

Va invadint mon pensament,
lentament,
aquest to gris.
I el camí, feixuc, adés,
em sembla més
planer i llis.

La vida perd la seva aspror,
un món millor
fins s'endevina.
Un zig-zag de foc creua l'espai,
i el lleu esglai
em desanima.

Al retruny paorós del tro,
tot el meu jo
s'ha estemordit.
De la pau dolça del moment,
barroerament,
m'ha deixondit.

Ja ho envaeix tot la foscior.
Torno amb por
a la realitat.
I ha fugit de mi l'encís
que el to gris m'havia portat.

PALAMÓS

per J. Mir

Besat per les onades de la mar
i gronxat pel vent tramuntanós
naixé un poble dins la costa
i que l'anomenaren Palamós.

Ets Palamós un poble franc
treballador i a l'ensem noble
que aculls amb goig al foraster
i el converteixes en fill del poble.

Dins el teu poble s'hi respira
un aire fresc de marinada
sembla que infiltres anhels de vida
a vells, a joves i a la mainada.

Ets tu, fina i gentil palamosina
de seguida qui ofereixes amistat
alegre, franca i enllaçada
per varis llaços de lleialtat.

Oh, Palamós jo no t'enganyo!
tindrè de tu un infinit record
puix ton caràcter tan franc i noble
el tinc gravat dins de mon cor.

Si algun dia de tu em separo
el teu record en mi tindrè
com un fill teu, et tinc apreci
i com a fill teu, t'enyoraré!

ELS AVENTURERS

per Martí Valero

Estava llegint una de les moltes meravelloses biografies de Stefan Zweig: la de Casanova el galant aventurer... A mida que m'endinsava per les belles pàgines, s'anava completant també l'imatge de l'home, no en quant a galania, sinó en el que hi ha d'aventurer en el seu jo complexe. En això darrer, és on rau tota l'importància excepcional d'aquest home. És tan prodigiosa l'aventura que corre, tan fantàstica, que ha fet creure a molts, que és Casanova una creació popular, un heroi de llegenda. El fantàstic no és el llússor de la seva vida, és a dir, el que puguí haver-hi de semblant en les creacions dels contes de les mil-i una nits, sinó en la seva inaudita audàcia. Zweig ens el presenta a tothora com el rodamón que camina entregat a l'atzar, a la fortuna; unes vegades enlairat per l'or guanyat en una taula de joc amb cops d'audàcia i altres—males passades de la fortuna—convivint amb rufians i prostitutes per aixecar-se del llot pocs moments després, no es sap com, convertit en un gentilhome ple d'anells, bordats i perruques empolvades. Ara és hoste d'honor dels grans reis i senyors europeus, més tard pres en els humits calabossos de Toledo, Venècia o Portugal. Per llarg temps és el caprici de grans senyores que se'l disputen; i ell hi juga, les desprecia i les persegueix alhora; i les venç. Després, però, ja avorrit, no despreciat, dels salons esplendorosos de riqueses, bellesa, or i llum, descendeix als més despreciables reconcs de prostíbul, compendi de les deixalles de la societat de tots els temps. I apareix, altra vegada radiant, a les petites corts renaixentistes, a la de l'atzar, a la del rei espanyol o a la viciosa Versailles, per jugar novament no amb el vici de baix preu, sinó amb dames perfumades, de cognom il·lustre que havien guanyat uns senyors coberts de ferro en cent baralles històriques. A cada ratlla, a cada mot, es va perfilant aquest monument de força suggestiva que es digué Casanova: més audàcia que galania, més desig d'esclavitzar voluntats per plaer, i riure's dels dòcils, febles i ignorants.

Fou el típus de aventurer pur; morí en la més negra misèria. Tingué deixebles posseïts d'un tèrbol egoïsme, mixtura de covardia i baixesa, que escolliren de la seva ruta, el moment a propòsit per encallar-se en qualsevol empleu servil una mica prometedor, deixant vora del camí el fardell ple d'aspiracions il·lusives, i posant-se com una careta la serietat greu d'un d'aquells burgesos que comerciaven en les cases comunals flamenques. Aquests, tenien l'aventura com a preludi al materialisme. Casanova tenia per vida l'aventura, i l'aventura constituïa l'essència de la seva vida.

La cinta dels seus anys s'escurça. Ja no és el jove que burla marits aristòcrates. Ni el que desbanca en els salons de joc, grocs de llum de

cera. Ni l'intrèpid que es fuga dels paorosos Ploms Venecians. Ara, per catifes molsudes té la terra pestilent i humida dels suburbis, per damelles delicades—però fàcils—tipus estrafalaris, deixalles de carn venuda al coure de gent d'hampa. La xurma comparteix les hores que abans passava amb els magnats, i l'artesonat preciós dels artístics trons europeus és la crosta de sutja que cobreix la volta baixa i llòbrega de qualsevol taberna d'infima categoria. Però si bé es cert que aquella configuració elegant s'ha mort, no ha mort el seu vigor, que el fa capaç de reproduir les aventures galants dels seus 20 anys, ara que llinda amb els 63. Li dura el romanticisme: més la presència captivadora de l'home de món, s'ha convertit en una grotesca caricatura del passat. L'esperit és viu, però aquell cos corbat tanca les deixalles d'una vida que visqué, molt temps, una situació que socialment no li corresponia. L'encantament per art del qual visqué aquella glòria, el feu caure sorollosament una vegada s'esvairen els falsos motius pels quals alcançà el prestigi. De què li serví eixir del fang, viure uns moments de grandesa oriental si havia de retornar al fang?

Acostumats a veure aventurers com aquell de que parlàvem darrerament, pels quals l'aventura és un mitjà, no podem comprendre el per què d'aquesta vida qua té un traçat de marcat romanticisme... I la raó està en què el materialisme dominant nò admet com a bona una cosa que no té immediata i duradera utilitat. Clar que lògicament el mortal que puja sobtadament, sense prous mèrits, a un nivell que no li correspon, ve un moment en que la crua realitat de la vida mateixa el torna al quasi primitiu i l'esfonsament de tot aquest castell de cartes és més estrepitos, quan més gran és l'alçada aconseguida. Si la majoria de les vegades els genis, aquests esperits intel·ligents i fins, els que atrauen major quantitat de voluntats per la força immensa del seu caràcter ple d'aventura, si aquests, doncs, tenen sempre un Waterloo, què voleu que no passi amb els imitadors i caricaturistes que solament porten un vernís autoritari de ex-sergents o cara terriblement ferrenya de conquistador negrer? Tota la tendència d'aquests últims anys sembla favorable al sorgiment d'aquests aventurers de via estreta.

o o o

Doncs, com deia, anava llegint aquesta meravellosa biografia de Casanova, i quan girava els darrers fulls, jo no sé per quina associació d'idees va venir a la meva memòria el colofó d'un magnífic comentari a la llegenda de la fundació de Roma, que feia pocs dies m'havia vingut a les mans. Resava així, lacònicament: «Fou un mal començament». I anava lligant els caps dels pensaments, tot estranys, sobre aquestes coses, volia entreveure si era possible l'aplicació d'aquell adagi que fa referència als homes (qui mal comença...) a la vida de les nacions.

VALORS

Per l'*Espigolaire*

VI

El tercer contertuli de la conversa, a la qual ens referíem el primer dia, donava importància sobretot, a allò que dona lloc a esbrinar el perquè de totes les coses que veu; ell deixa de bon grat el seu seient mentre pugui obtenir i assolir la comprensió de la «realitat del món», de la vida, la causa de les accions humanes, dels fenòmens que l'envolten. Amb altres paraules: vol submergir-se en els problemes de la metafísica. Heus ací un nou «valor espiritual»: la Veritat. Aquest «pionnier» analitza el que veu, raona les seves impressions, afirma, rectifica, dubta, nega... És clar que potser no arribarà a resoldre les incògnites dels problemes que es planteja, puix malgrat l'avenç de les ciències els crítics encara no s'han pogut posar d'acord amb molts punts que semblen fàcils i axiomàtics. Demés, què seria del món si tothom pensés igual?... Les divergències i varietats en el pensar, però, poden ésser utilitzades—deuen ésser-ho—com a normes profitoses que sempre esperonen el raciocini. No, com a motiu que degenera en grollera disputa. I, referent a aquesta normalitat de conversa tant «nostra», meditem la pregona afirmació que fa un prohoms contemporani: «L'espanyol, o calla, o disputa: no raona».

Bé, doncs, qui es proposi reflexionar sobre les qüestions esmentades cal que es preguntí: «Existeix realment un coneixement del món»?... El sentit de la vista, les sensacions acústiques, les impressions aspres o suaus, fredes o calentes del tacte ens donen peu per afirmar que les coses del món són «en sí» i existeixen perquè transcendeixen a la consciència. Ara bé, cal tenir en compte que les nostres afirmacions deduïdes de les «percepcions» constitueixen un acte purament subjectiu. I aleshores, ço que per a nosaltres mereix una valuosa apreciació fins tinguda com a veritadera, per altres persones pot ésser dubtosa i fins tinguda com a errònia. I gràcies a aquestes opinions oposades i sobrevalorades de la forma ingènua, del «realisme del món», ha estat possible el progrés, especialment en ordre a les ciències experimentals.

Així, per exemple, fins que el geni de Servet dubtà dels òrgans de la circulació de la sang, totes les apreciacions sensorials i subjectives dels homes consideraven erròniament a les artèries i a les venes com a òrgans del sistema respiratori. I la història de la Filosofia ens ofrenaria abundós

material que palesa com les sensacions no són suficients per a donar-nos un coneixement de les coses, és a dir, que la «teoria sensualista» considerada com a font única de tot coneixement és del tot insuficient. Però, tal volta l'error del «sensualisme» neix d'un principi erroni de considerar el «sentir» i el «conèixer» com a sinònims. Sense donar-nos-en compte, el pensament (fruit de les sensacions) s'esforça en fusionar ambdós termes. I nosaltres, instintivament, ens adaptem fidelment a ells sense tractar de valorar-los o de modificar-los. És, podríem dir, un procés purament passiu, receptiu de la intel·ligència. El pensament com a producte de les sensacions cal considerar-lo doncs, solament com un «mitjà» per a conèixer «la realitat del món».

Quan nosaltres pensem, però, i esbrinem la realitat i veritat de les coses del món, realitzem una labor pròpia, personal, del nostre «jo», que pensa i valora. Ordinàriament, en quasi tots els actes de nostra vida, no fem altra cosa que auxiliar-nos de les nostres vivències per a deduir afirmacions o negacions. I la majoria dels testimonis estan quasi sempre d'acord amb les valoracions genuïnament nostres, purament «subjectives», i mantes vegades—per instint—deixem llur l'egoisme. I ací, per exemple, quan hem d'actuar de jutges (sense toga) per a valorar la conducta aliena... quantes misèries! Molt sovint és «el ser implume y bipedo» (com diu Unamuno) que valora. És, aleshores, la psicologia de cadascú matitzada pels afectes ordenats o desorganitzats que eclipsa i afebleix la personalitat que pensa fredament i objectivament.

Més, si quan enraonem o analitzem els pensaments d'altri els considerem independents de nosaltres, és a dir, d'un mode «objectiu», fent abstracció de la consciència, aleshores fugim del camp de la psicologia i entrem en el terreny de la lògica. En aquest cas ja no ens interessa ço que puguin dir de nosaltres d'allò que tractem d'averiguar: la nostra norma serà pensar rectament, d'una faisó ideal. L'home que raona lògicament només fa això: pensar independentment de la «nostra conformitat o disconformitat».

És clar, però, que una exageració del pensar lògic pot ésser exagerat. Així, per exemple, si un hom ha comès una falta greu, el fiscal que ha de jutjar-lo amb el seu pensament fred, lògic i objectiu li demanarà el càstig assenyalat pel codi. I és molt humà que el defensor cerqui raonaments fonamentals en la psicologia, o millor dit, en la psicopatologia per a posar els fets en el terreny de la veritat: de la «veritat del món intern». Tasca cabdal que recomanava el filòsof proletari Sòcrates als seus deixebles: «Nosce ipsum».

(Continuarà)

DEL TEMPS PASSAT

PER LLUÍS BARCELÓ I BOU

Regirant documents antics de l'Arxiu de Palamós, n'hem trobat un que fa referència a la Riera i, com que és una qüestió que ens interessa a tots desgraciadament d'alguns anys a aquesta part, hem procurat recollir els trets principals del de l'any 1767. La disposició diu així:

«Se mana a tots los afrontadissos de la Riera de la part de sol ixent, des del pas del Mas Gorgoll fins arribar a la Resclosa nova que ha fet lo Sr. Domingo Carles, que quiscun en sa afrontació hage de fer de tot género de plantas, tant de part de dintre de dita riera, ço és, dintre de dita riera al peu del cordó, ben arrimat, hagen de plantar albers blancs, o polls, saulas, de sis en sis palms quiscun; y sálích de palm en palm, y a las espallas de dit cordó hagen de plantar tamarius, alcochs, romagueras, magraners y arns.

Així mateix se mana a tothom generalment, que persona alguna no puga anar amb vestiar a la Riera a pasturar».

Segueix després:

«Copia del plan que se deu observar en la recomposició de la Riera de Palamós presentat per los subjectes, als quals ha nombrat lo Insfrascrit Tinent Corregidor per a la direcció y cuidado de la maniobra que se ha de fer.

1.er Que se haja de fer un rech al mitg de dita Riera desde lo pas del Mas Gorgoll fins arribar allí ahont compregan los Comissionaris sia necessari, y con los aparega.

2.on Que en lo passatge del Mas Gallardó se haja de comensar un cordó de 12 palms d'ample fins a encontrar lo altre, que se feu en lo any 1763, fent la cara de dita riera amb pradoras, y que el pas ques vaja fent dit cordó que se hajan de enterrar romagueras, y quan sia a la reravera quiscun individu o afrontadís de dit cordó tinga obligació de plantar d'una y altra part de dit cordó les plantas apareixerá y diran los Comissaris, y que en ningun temps los afrontadissos del cordó pugan cultivar lo camp de quatre palms lluny de dit cordó.

3.er Que lo dueño del terreno ahon se fará lo cordó tinga obligació, durant la obra de aquell en son terreno, de contribuir amb una junta de

carreta diariament, y que las altras carretas que compregan dits Comissaris hajan de treballar pagant.

4.*rt* Que los Comissaris hajan de fer un nou repartiment sobre las terras vehinas, seguint las mateixas reglas del Repartiment se feu lo any 1763.

5.*nt* Que després de ser fet dit cordó y rech en dita Riera estigan obligats en mantenir un y altre, tots vehins afrontadissos en ella, cada un respectivament; y si de aquí al davant se seguirá algun rompiment, estiga obligat qualsevol vehí de aquella pagarho, y ferho a sas costas, y de la omissió de qualsevol puga lo Batlle, junt amb los Regidors de ditas parroquias, ferho tapar y compondrer a gastos y despeses del vehí ahont romprá dita Riera.

6.*è* Que en lo restant de dita Riera tingan de cuidar dits Comissaris de ferho adobar per los particulars vehins».

«Se encarrega la direcció y cuidado de tota la expressada maniobra a Francisco Vidal, de Savall Batlle, Dr. Antoni Cadanet, Regidor decano, y a Josep Carreras, Sindich, tots de Palamós; a Josep, i Joan, Regidor, a Baldiri Costa, Sindich, i a Domingo Carles i Lleonsi, de St. Joan de Palamós.

En 1843 i 1844 altra vegada tornà la Riera a preocupar als Ajuntaments de Palamós i St. Joan, els quals dictaren ordres d'eixamplar els marges i llaurar-la dos cops cada any; però hi hagué qui s'empenyà en posar obstacles a les ordres que es dictaven. Principalment el Procurador de la casa Maranges, a qui acusaven d'ésser el principal causant dels desbordaments, per haver eixamplat massa el camp i desfet els marges de la riera en el lloc on ara hi ha el pou de les Aigües Potables de Palamós.

Prequem L'INTERCANVI del PORTANTVEU

Afavoriu els nostres anunciants, ja que ells ajuden la nostra obra social

Esportiva

BASKET - BALL

per Pere Lloret

Formant part dels diferents actes celebrats en aquesta població el dia 1.er d'aquest any, a benefici de la «diada del combatent», va tenir lloc en el passeig 14 d'Abril, un partit de Basket-Ball organitzat per la nostra entitat, entre l'equip de la mateixa i un de format per ex-jugadors del «Mongat», desplaçats actualment a Palamós.

Aquest partit de Basket-Ball, a més d'ésser el «debut» del nostre equip, servia de presentació d'aquest interessant i noble esport al públic de Palamós, doncs era el primer que ací s'hi jugava, motiu pel qual era esperat amb molta curiositat i expectació per la nombrosa concurrència que acudí a presenciar-lo.

Precedit dels himnes adients als moments que viu la nostra terra, va començar el partit, no trigant molt a veure's la superioritat tècnica dels nostres contrincants, els quals amb una sèrie de jugades de gran mèrit per la seva precisió i a l'ensem amb uns quans «basquets» obtinguts amb molta facilitat, feren que els nostres «equipers» es quedessin un poc desmoralitzats, no donant tot el rendiment en ells habitual en els partits d'entrenament «inter-club», tot el qual quedà reflexat en el no gaire, per nosaltres, falaguer resultat de 17-5 en que finalitzà el primer temps. Després del descans reglamentari, es reprengué el joc, continuant amb les mateixes característiques que en el primer temps, fins que quan el «score» estava 21-5, es produí una gran reacció del nostre equip, el qual amb molt d'encert i entusiasme marcà 13 punts contra 2 solament el seu adversari, finalitzant, doncs, el partit amb el resultat de 23-18, a favor dels visitants.

Tant pels aplaudiments com per l'atenció en què fou seguit el desenvolupament del partit, poguerem donar-nos compte del molt ben impressionat que havia quedat d'aquest Esport el públic palamosí, el que farà que tan prompte hagi passat l'actual situació anormal, procurem popularitzar el Basket-Ball a la nostra vila.

Durant el partit, unes quantes senyoretetes sòcies i altres de simpatitzants del N. I. C., varen recaudar a favor de la «diada del combatent» la quantitat de pessetes 272, que foren lliurades a la comissió organitzadora.

Noticiari

—En el lamentable accident d'aviació ocorregut fa unes setmanes prop de les nostres costes, a un bimotor de les forces aèries de la República, va perdre la vida el malaguanyat Josep Ramon i Bosch, germà dels nostres consocis Gentrudis i Alexandre.

Testimoniem als familiars del finat el nostre més sentit condol.

◆

—En la reunió del Consell Directiu celebrada el dia 9 de Gener del 1937, va acordar-se anul·lar l'acord pres el dia 29 d'Agost del 1936 referent a la no admissió de nous socis, quedant, per consegüent, sense efecte la nota publicada en el «Butlletí» del mes d'Agost del 1936.

Remarquem, però, que en aquest cas, deurà complir-se estrictament el que senyalen els Estatuts.

◆

—En compliment del decret de mobilització de les lleves corresponents als anys 1934, 1935 i 1936, es troben incorporats a Girona els nostres consocis Francesc Ponsatí, Pere Caparrós, Josep Ferriol i Joan Jofra; i a Barcelona, en Pere Mallol.

Els desitgem una absència ben sortosa, i un proper retorn.

◆

—Tenim la satisfacció de comunicar als nostres llegidors que en les diferents vetllades celebrades al «Teatre Carme» d'aquesta localitat, a profit de la Sanitat de Guerra, del Socors Roig Internacional, etc. etc. van col·laborar als seus èxits els nostres consocis Pilar Fernández, Cèlia Es-

teve, Cinta Carreras, Santiago Quintana, Trini Rodriguez, Joan Condom Martí Ferrer i Antoni Company.

—Després de la formació del nou Consell Directiu, que donàvem compte en el nostre «Butlletí» del mes d'Octubre i Novembre, han quedat formades les Comissions corresponents, com segueix: CULTURA: President, Lluís Margarit. Vocals, Conxa Bech i Josep Condom. ESPORT: President, Lluís Cantó. Vocals, Francesc Roure i Joan Rosselló.

El càrrec de Bibliotecari correspon al company Josep Pacreu.

—La Comissió d'Ajut ens comunica que ha estat fet el segon enviament de paquets als consocis que es troben als diferents fronts de guerra.

—Tenim el goig de poder tornar a comunicar que tots els companys que lluiten en els diferents fronts es troben perfectament, i sense cap novetat. Darrerament, i aprofitant uns curts permisos, ens han visitat alguns dels esmentats companys.

—Esperem que en el «Butlletí» corresponent al pròxim trimestre podrem publicar els assumptes d'ordre interior, com són moviment de socis, biblioteca circulant etc., etc., no fent-ho en aquest per manca de les dades necessàries.

VISAT PER LA CENSURA

Calats i brodats mecànics.
Especialitat en treballs
per a modisteria.

Consol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35.
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÉNERES DE PUNT

CARRER MAJOR
PALAMOS

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

S PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

HOTEL I BAR
TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

LES MILLORS MARQUES
DE PERFUMERIA

ICART

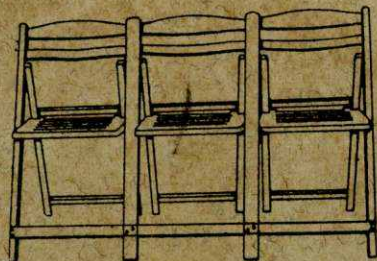
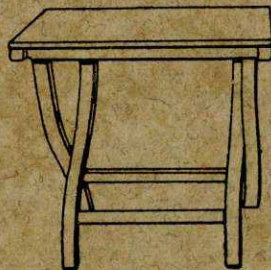
BARCELONA

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÀBRICA DE CADIRES

VILARROMÀ - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS - Pi i Margall, 20 La Bisbal